

ΦΡΕΣΚΑ-ΦΡΕΣΚΑ.

Πεπεισμένοι: ὅτι ἡ ἐπιστράτευσις ἀν γείνη ὅπως διετάχθη δὲν θὰ ὠφελήσῃ τὸ κράτος, ὅπερ ἐπὶ ματαίῳ θὰ δαπανήσῃ καὶ θὰ δαπανηθῇ, προτεινόμεν τὴν ἐξῆς τροπολογίαν:

«Καλοῦνται ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὰ ὅπλα α. οἱ ἀνευ ἐπαγγέλματος, ἀλλ' ἀποζῶντες ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου, β. πάντες οἱ ὀχληροὶ τῶν πλατειῶν καὶ περιπάτων· γ. οἱ κρινόντες ὅλα τὰ πράγματα καὶ ἐπικρίνοντες αὐτὰ, χωρὶς νὰ προτείνωσι τίποτε εἰς ἀντικατάστασιν· δ. οἱ φρονούντες ὅτι ἐδημιούργησάν ἑλληνικὸν ζήτημα καὶ ἀπαιτοῦντες τὴν ἀναγνώρισιν δικαιωμάτων διὰ τοῦτο· ε. καὶ τελευταῖον πάντες οἱ μετασχόντες τῶν τελευταίων διαδηλώσεων καὶ βεγγαλικοφοριῶν».

Σκέψις ἐθελοντοῦ. Ὁ στρατὸς αὐξάνει εἰς 60,000 ἀνδρῶν. Ἐγὼ γνωρίζω γράμματα μὲ τὸ τσουβάλι. Ἄν καταταχθῶ τώρα, μετὰ ἓνα μῆνα θὰ ᾔμαι ὑπαξιωματικὸς, μετὰ δύο ἀνθυπασπιστὴς, μετὰ τρεῖς ἀνθυπολοχαγὸς, ἐξασφαλισμένος πλέον ἐν τῇ βίῳ κατὰ καὶ τοῦ πολέμου. Ἐμπρὸς λοιπὸν εἰς τὸν στρατόν.

Μεταξὺ δύο στρατιωτικῶν.

— Ἔταμαθες; Ἐξῆντα χιλιάδες ὁ στρατός.

— Αὐτὸ διαβάζω τώρα, ἀλλὰ δὲν βλέπω τίποτε περὶ π. προδιασμῶν.

Τὸ ὄνειρον τοῦ κυρ Σωτήρη ἐξηφανίσθη. Μόνος αὐτὸς εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ λέγῃ καὶ τὸ ἔλεγεν ἐν τῇ βουλῇ, ὅτι ἐξ ὧν τῶν ὑπουργῶν τῶν στρατιωτικῶν μόνος αὐτὸς εἶχε τὴν ὑψηλὴν φροντίδα νὰ τρέφῃ καὶ ἐνδύῃ στρατὸν 30,000 ἀνδρῶν, καὶ ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ ὑπουργεῖον καὶ δὲν εὑρίσκε σιγὴν νὰ κοιμηθῇ, καὶ δὲν εὑρίσκε ὥραν οὔτε νὰ φάγῃ, οὔτε νὰ πίνῃ, οὔτε νὰ περιπατήσῃ.

Τώρα ὅμως ὁ κ. Καραϊσκάκης θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερηφανεῖται περισσότερον καὶ τοῦ κυρ Σωτήρη, διότι φροντίζει περὶ 60,000 ἀνδρῶν.

— Μὰ π. τοῦ εἶνε τοὺς; λέγει ὁ κυρ Σωτήρης.

— Ἀδιάφορον, ἀπαντᾷ ὁ ὑπουργός. Ἔστω καὶ εἰς τὸ χαρτί. Ἡ φροντίς ὅμως πάντοτε γίνεται περὶ 60,000, περὶ διανομῆς αὐτῶν εἰς σώματα, περὶ ἐνδυμασίας, περὶ τροφῆς, περὶ 60,000 τίτλος πάντων.

Συνταγὴ θεραπείας τῆς νόσου ἐπιστρατεύσεως, ἥτις ἐνέσκηψε κατ' αὐτὰς εἰς τὸ ἑλληνικὸν κράτος, συνταχθεῖσα παρ' αὐτοῦ τοῦ νόμου.

Ἐν πρώτοις ἀπόγυγε πᾶν αἶσθημα ἐνθουσιασμοῦ, διότι ἐνδέχεται νὰ ἐπιτείνῃ τὴν νόσον.

Δανείσθητι 300 φρ. καὶ ἀναχώρησον εἰς Παρισίους.

Ἐάν δὲν σὲ δανείζουν, ἀπόκτησε ἀπολυτήριον γυμνασίου καὶ ἐγγράφου εἰς τὴν θεολογικὴν σχολὴν, ἐάν νομίζῃς ὅτι ὁ ἀπὸ δαμαλᾶ θάνατος εἶνε προτιμότερος τοῦ ἐν πολέμῳ.

Ἐάν δὲν ἔχῃς ἀπολυτήριον γίνου παππᾶς.

Ἐάν δὲν σὲ κάμνουν, γίνου ὑπηρετὴς τῶν θρησκευτικῶν καθυκόντων τῶν Ἑβραίων ἐν τῇ συναγωγῇ τῆς Κερκύρας.

Ἐπὶ τέλους, κύριε ἀσθενῇ, γείνου ζωοκλέπτης καὶ νὰ εἴσαι βέβαιος ὅτι σῶζεσαι ἀπὸ τὴν φοβερὰν νόσον.

Σφίγγ.

ΜΕΤ' ΑΓΑΛΛΙΑΣΕΩΣ

δημοσιεύομεν σήμερον τὴν Νουσταλγίαν τοῦ φιλτάτου Ἀριστομένους, προσενοχθέντος νὰ κοσμή τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν διὰ τοῦ θερμοῦ αὐτοῦ καλάμου, ὅστις τότε ἔτη εἶχε παγώσει εἰς Γερμανίαν ἅπαξ μόνον θερμοανθεῖς, ὅταν ὁ ἰδιοκτῆτης αὐτοῦ εἶχεν ἀναμνησθῇ τῶν μαγικῶν τοῦ Αἰγαίου ἀκτῶν, ὡς τόσον περιπαθῶς ἐζωγράφισεν ἄλλοτε εἰς τὸν Θησέα του. Οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν θὰ λαμβάνωσιν ἀφορμὴν συνεχῶς νὰ ἐκτιμῶσι τὴν καλλιτεχνίαν τῆς γλώσσης ἐρρυθμῶς συνηρμοσμένης μετὰ τῶν γλυκυτέρων καὶ μελωδικωτέρων αἰσθημάτων ἅτινα ὡς τὰ γλαυκά τοῦ Αἰγαίου κύματα φλοισβίζουσιν ἡδονικῶς ἐπὶ τῶν ποιημάτων του.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Ἡ ἀνοιξὶς φθάνει,

Μακρὰν εἰς τὰ ὄρη τὸ φῶς τοῦ ἡλίου

Εἰς εὐοσμὸν λύει ἀτμὸν τὰς χιόνας,

Τὴν γῆν στέφει χλόη καὶ φύλλα τοῦς κλῶνας,

Καὶ ἄνω ἡ πτέρυξ λευκοῦ νεφυδρίου

Εἰς αὔραν σπεύδει γλυκεῖαν

Πρὸς τὴν θερμὴν, ἡμερτὴν Μεσημβρίαν.

Μαζὶ μὲ τὰ νέφη

Μαζὶ κ' ἡ ψυχὴ μου εἰς πόθου ἁγίου

Πτερὰ φερομένη τὸ ἄπειρον σχίζει,

Κ' ἐκεῖ μετὰ στόνου ἐκπνέει μυχίου,

Ἐκεῖ ποῦ τὸ κύμα ἡδύπνου φλοισβίζει,

Θρέμμα βορρᾶ γαληναίου,

Εἰς τὰς γελώσας ἀκτὰς τοῦ Αἰγαίου!

Ἀχ πέτα ψυχὴ μου,

Ἐκεῖ ποῦ εἰς μάγον στιγμὴν μεσημβρίας

Σιγοῦν τοῦρανοῦ οἱ σαπφειρίνοι δόμοι,

Καθεύδουν τοῦ πόντου οἱ ἄπειροι δρόμοι,

Καὶ Νύμφης ἀκούεται ἄσμα ποντίας

Εἰς εὐχὸν κοῖλον σπηλαίου,

Εἰς τὰς γελώσας ἀκτὰς τοῦ Αἰγαίου.

Ἀχ πέτα ψυχὴ μου!

Ἵπέρυθροι βράχοι ἐκεῖ γιγαντώδεις

Βαρεῖς ἐπ' ἀλλήλων αἰῶνας κοιμῶνται,

Καὶ πράσινοι σχῆνος καὶ θάμνος εὐώδης

Θρασεῖς εἰς ζαλίζοντα ὕψη κρεμῶνται,

Ἀβᾶτος κοίτη δρῆου,

Εἰς τὰς γελώσας ἀκτὰς τοῦ Αἰγαίου.

Ἀχ πέτα ψυχὴ μου

Ἐκεῖ ποῦ εἰς πνεῦμα δονεῖται ζεφύρου

Κ' ἀνέρπ' εἰς συκὴν καλλιστάφυλον κλῆμα,

Σκιάζον πατέρων πανάγιον μνήμα,

Καὶ στέκουν εἰς θέας ἐκστάσεις ὄνείρου

Ναοῦ ἐρείπι' ἀρχαίου,

Εἰς τὰς γελώσας ἀκτὰς τοῦ Αἰγαίου.

Ἀχ πέτα ψυχὴ μου

Ἐκεῖ ποῦ εἰς φέγγος σελήνης μυθῶδες

Ὁ πάτριος οἶκος λευκὸς ἀπαυγάζει,

Κ' εἰς αὔρας πτερύγισμα κοῦφον κ' εὐώδες

Τῆς πρώτης ἀγάπης τὸ φάσμα στενάζει,

Ἦχώ παρελθόντος ὥραίου,

Εἰς τὰς γελώσας ἀκτὰς τοῦ Αἰγαίου.

Veitshöchheim, χειμὼν τοῦ 1879.

Α. Προδελέγιος.